

ما هزینه بحران شما را نمی پردازیم!

یکشنبه ۱۶ فروردین ۱۳۸۸

فریده ثابتی

Wir zahlen nicht für eure Krise! (Berlin, Wien)

Jobs, Justice, Climate / Peace – yes we can! (London)

No paparenom Vuestras Crisis! /

Capitalistas, les hora de Cambiar! (Madrid)

Loro la Crisi, noi la Soluzione!(Rom)

Nous ne Paierons pas leur Crise!(Paris)

Un Conseil mondial du Capitalisme pour nous payer la Crise!(Schweiz)

در ۲۸ مارس ۲۰۰۹ پایتخت های مهم کشورهای اروپا و هم چنین ژاپن، کانادا، هند و کنیا شاهد تظاهراتی چند ده هزار نفره علیه سیاست های مالی کشورهای متبوع در مورد بحران جاری سرمایه داری بود. ۲۰,۰۰۰ نفر در وین، ۳۵۰,۰۰۰ نفر در پاریس، ۳۵,۰۰۰ نفر در لندن، ۱۰,۰۰۰ نفر در رم، ۱۰,۰۰۰ نفر در بارسلون و ده ها هزار نفر در دیگر شهرهای اسپانیا، ۵۰۰ نفر در سوئیس. در آلمان ۵۵,۰۰۰ نفر در دو شهر برلین و فرانکفورت به دعوت اتک آلمان، اتحادیه ها، حزب چپ آلمان، حزب سبزها، آنتی کاپیتالیست ها، طرفداران محیط زیست، مهاجرین و مجموعه ای از نیروهای سیاسی راه پیمایی کردند. در بسیاری از شهرها اتحادیه اتوبوس مجانی برای شرکت کنندگان فراهم کرد. در مقایسه با تظاهرات سوم آوریل سال ۲۰۰۴ که بیش از نیم میلیون نفر به فراخوان پاسخ دادند و در آن شرکت کردند استقبال از تظاهرات به نسبت هزار بار کمتر بود و این نشان می دهد که مردم اعتماد خود را به تاثیر چنین فعالیت هایی و نیروهای ترتیب دهنده آن از دست داده اند. دیگر این که این فراخوان بسیار دیر داده شده است و شعار اصلی آن حتی خنده دار به نظر می رسد زیرا کارگران و کل جامعه اتفاقا هزینه بحران سرمایه داری را پرداخته اند. ۶ ماه از تصویب قانون کمک های میلیاردی با عنوان چتر نجات بحران مالی می گذرد. در آلمان سرانه این پرداخت ۶۵۰۰ دلار است به اضافه ده ها هزار کارگر بیکار شده. دیگر چگونه باید هزینه بحران را پرداخت؟

مطالبات تظاهرات اعتراضی عبارت بود از پرداخت بیشتر برای آموزش، بهداشت، حمایت از محیط زیست، خدمات عمومی و چتر حمایت اجتماعی برای شاغلان، بیکاران و بازنشستگان، حذف بیمه بیکاری هارتس IV از برنامه ۲۰۱۰ و تعیین حداقل دستمزد. در این تظاهرات برخلاف سال ۲۰۰۴ هیچ یک از رهبران اتحادیه ها سخنرانی نکردند و به تهدید با اما و اگر سرمایه داری پرداختند. حزب چپ با دو سخنران اصلی در راس تظاهرات قرار داشت. لافونتن رهبر این حزب هنگام سخنرانی در فرانکفورت با پرتاب تخم مرغ مواجه شد و سخنرانی اش

را در پوشش حمایتی چترها و پلیس انجام داد و گفت دارندگان درآمد بالا یعنی کسانی که بحران را ایجاد کرده اند باید به خاطر خود مالیات بیشتری بپردازند. در برلین گیزی رهبر دیگر حزب در سخنانی دولتی کردن بانک های بزرگ و توزیع مناسب برای فقرا را طلبید و اعلام کرد که با وقوع بحران چشم انداز یافتن راهی جدید و نظم نوین اقتصادی ای که در خدمت انسان باشد نه سود فراهم شده است. سخنران اتک مطرح کرد که سرمایه داری بعد از بحران ۱۹۲۹ اکنون به شدیدترین بحران خود دچار شده است. این بحران را تصمیم گیری سران ۲۰ کشور نمی تواند برطرف کند. نظام اقتصاد جهانی باید به طور بنیادی بر پایه دیگری بنا شود. گروه مبارزات اجتماعی برلین گفت ما خواهان کنترلی دموکراتیک بر اقتصاد و جهت گیری آن به طرف نیازهای اجتماعی و نه به سمت سود هستیم. باید به سلطه کسب سود و اقتصادی کردن همه جهات زندگی خاتمه داده شود.

چنان که می بینیم همه به شیوه بیانی مجهول و این که باید این گونه و آن گونه بشود صحبت کردند، کلی گویی هایی که به اندازه سرسوزنی هم به سرمایه داری آسیب نمی زند. کسی حرفی در باره نیرویی که باید این وظیفه را به انجام برساند نزد کسی اشاره ای به این نکرد که این کار سترگ چگونه باید انجام گیرد. کسی حتی کوچک ترین تهدیدی هم نکرد که اگر این نشود چه خواهد شد. لابد باید شکرگزار بحران بود که بدون هیچ کوششی از جانب ما خود شرایط تغییر نظام را فراهم فرموده است! رفرمیسم چپ ازین بهتر نمی توانست مبارزه جویی کند و انتظاری بیش ازین نیز از آن ها نباید داشت. به قولی از کوزه همان برون تراود که در اوست. اشکال نه از آن ها که از بی افقی طبقه کارگراست. شکل گیری آلترناتیو رادیکال درمقابل سرمایه داری به چنان مبارزه طبقاتی ای نیاز دارد که هر گام کوچکش با چشم انداز افق ضدسرمایه و گامی به جلو برای نزدیکی به لغو کار مزدی باشد. زمانی که این شرایط فراهم نباشد، بهترین فرصت برای نیروهای رفرمیست است.

فریده ثابتی

۳ آوریل ۲۰۰۹

کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری

<http://www.hamaahangi.com>

khbitkzs@gmail.com